

Een sneakpreview (enigszins aangepast) van het kinderboek in wording: 'Geesten bestaan niet' van Steef Oskarsson tbv de Kinderboekenweek 2017 met het thema Griezelen.

Geesten bestaan niet, toch?!

JP opent zijn kist. Hij knippert even met zijn ogen. Het felle zonlicht verblindt hem een moment. Hij knippert nog eens met zijn ogen en plaatst zijn hand tegen zijn voorhoofd om het zonlicht tegen te houden. Een moment begrijpt hij niet wat hij ziet. Zwarte schimmen bewegen van hem vandaan. Wat ziet hij nu toch? Hij krabt zich even achter de oren.

Dan begrijpt hij het. Hij slaakt een zucht van verlichting en zet een stap vooruit. Plotseling wordt er hard gegild. JP schrikt. Er gaat een siddering door zijn lijf. Voorzichtig zet hij nog een stap vooruit. Nog meer gegil. Voetstappen verwijderen zich van hem.

JP voelt zijn hart in zijn keel kloppen en zijn handen trillen een beetje. Zo geschrokken is hij van het gegil. "Wacht! Wacht op mij!", roept hij de schimmen achterna. En hij zet zich in beweging. JP loopt richting de voordeur die net voor hem met een doffe klap dichtgeslagen is. "Wacht!", roept hij nog eens.

Bij de voordeur gekomen ziet hij niemand meer. Hij hoort voetstappen links van hem naast het huis. Hij loopt in de richting van het geluid. Dan verstomt het geluid. Hij hoort alleen nog het grind knarsen onder zijn eigen schoenen. Hij houdt even zijn adem in, terwijl hij zich inspant om te luisteren. Niets, helemaal niets meer.

JP zucht even, "pfffffffffff". Alsof hij uit een grote ballon al het lucht loslaat. "Pfffffffffff...". Zo gaat het nu altijd. Iedere keer als hij mee wil spelen, is hij net te laat.

Hij draait zich om en kijkt naar het huis. Zijn oog valt op een bord in de tuin. Het is zo'n makelaarsbord. Te koop staat erop. Het bord staat al eeuwen in de tuin. Al sinds de tijd van het noodlottige ongeluk. Het huis werd echter nooit verkocht en het huis is niet meer bewoond geweest sindsdien.

JP zucht nog eens en haalt zijn schouders op. Ach ja, volgende keer beter. Misschien is hij volgende keer snel genoeg om mee te kunnen spelen. Hij draait zich om en gaat weer naar binnen. Hij sluit de voordeur

zachtjes achter zich en loopt terug richting zijn kist.

Zijn kist staat ten midden van twee andere kisten. De zijne is klein, de andere groot. Links die van mamma, rechts die van pappa en hij in het midden. Geborgen zoals altijd.

Hij steekt zijn hand uit en voelt aan het groene fluweel dat de binnenkant van zijn kist bekleed. Het fluweel voelt heerlijk zacht aan zijn vingers. Het doet hem denken aan vroeger. Hoe hij in een huis vol liefde leefde tot die ene noodlottige dag. Toen veranderde alles. Gelukkig zag hij hen kort daarna weer en zijn ze sindsdien altijd samen gebleven.

Dan stapt JP in zijn kist, gaat liggen en sluit de deksel. Even rusten voordat ze vannacht weer op zullen staan.

'Rust zacht, Jan Peter', staat er op de kist.